

ရွှေကလေး

ကျွန်း ချစ်သောသူနှင့်

ကျွန်းမကို ချစ်သောသူ

ကျွန်မ ချစ်သောသူနှင့် ကျွန်မကို ချစ်သောသူ
အခန်း (၁)

ကျွန်မ ကျလာမယ့် မျက်ရည်တွေကို ထိန်းပြီး ‘ကိုကို’မျက်လုံးတွေကို
သေချာ စိုက်ကြည့် လိုက်သည် ...။

"ကိုကို မလိမ်ပဲနဲ့ အမှန်အတိုင်း ပြောမယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်မယ်"

‘ကိုကို’ ကျွန်မ မျက်နှာကို တစ်ချက် ဝင့်ကြည့်သည် ...။

ပြီးတော့ သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို မသိမသာ ရှိုက်ပြီး ကိုကို ... ကျွန်မ
ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည် ...။

ရင်ထဲ... တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ခံလိုက်ရသလို... ဟာခနဲ ဖြစ်သွား
ရုံမှ ...။

ကိုကိုနဲ့ မတွေ့ခင် အချိန်ထိ ကျွန်မရဲ့ ဘဝဟာ ... ပြောင်းလဲမှုတွေ မ
ရှိခဲ့ပါဘူး...။

အချိန်တွေဟာ မြန်လွန်းသလို စက္ကန့်နဲ့ အမျှ ပြောင်းလဲနေတယ် ဆို

တာလည်း ... ကျွန်မ မသိခဲ့သလို... လွတ်လပ်ပြီး ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းလွန်းခဲ့သည် ... ပျော်စရာ အချိန်တွေဟာ သိပ်ကို မြန်လွန်းခဲ့တယ် ...။

"ကျွန်မရဲ့ အနာဂတ်ဟာ အခုလို ဖြစ်မယ် ဆိုတာ ကြိုသိခဲ့ရင်... ကျွန်မရဲ့ အတွေးတွေထဲမှာ ... ကျွန်မရယ် ... ကိုကိုရယ် ... မင်းသုတရယ်..."

ကျွန်မ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီး... Breakfast စားဖို့ အောက်ထပ်ကို သီချင်းလေး ညည်းရင်း... ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဆင်းလာခဲ့သည် ...။

အမြဲ ပျာယီးပျာယာနဲ့ နောက်ကျတတ်တာ ကျွန်မရဲ့ အကျင့်တစ်ခု...

။

ကျွန်မ စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး ... မုန့်စားနေစဉ်...

"သမီး ဒီနေ့ အတွက် readyပဲလား..." လို့ ဖေဖေက ပြောလျှင် ... ကျွန်မ သဘောကျစွာ ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိသည် ...။

ဒါတွေက ကျွန်မ တွေးပြီးသားပါ...။

ကျောင်းအသစ်... နေရာ အသစ်... ပတ်ဝန်းကျင် အသစ်... အကုန်လုံးနဲ့ ... သဟဇာတ ဖြစ်အောင် နေရမယ် ဆိုတာ... ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မလည်း ယုံကြည်တယ်...။

ဖေဖေကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားနိုင်တဲ့ ... သမီးလေး တစ်ယောက် ဖြစ်စေရမယ်လို့ ... ကျွန်မလည်း စားလက်စ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုတ် တစ်ချပ်ကို ပါးစပ်ထဲ အကုန်ထိုးသွင်း... လိုက်ပြီး... လိမ္မော်ဖျော်ရည်

တစ်ခွက်ကို ကပျာကယာ မော့ချလိုက်သည် ...။

ပြီးတော့...

အနည်းငယ် ပေနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းကို တစ်ရှူးနဲ့ သုတ်ပြီး... စလင်းဘတ် အိတ်ကို ကောက်လွယ်ကာ... ဖေဖေ့ကို နောက်ကနေ သိုင်းဖက်လိုက်သည် ...။

"ဖေဖေရဲ့ သမီးက အမြဲတမ်း readyပဲ... အခု သမီးက တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ ... ကလေး မဟုတ်တော့ပါဘူး စိတ်မပူပါနဲ့ တော့ ဖေဖေရဲ့ ... နော်"

လို့ ရယ်ကျဲကျဲလေး ပြောတော့ ... ဖေဖေ သက်ပြင်းလေး မသိမသာ ချလိုက်တာကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရသည် ...။

ဖေဖေပြောမယ့် စကားတွေကို ကျွန်မ သိနေတယ်လေ...

"ကလေးမဟုတ်လို့ စိတ်ပူတာလို့ ..."

ထိုစဉ်...

အိတ်ထဲက ဖုန်း မြည်သံ ကြားလိုက်လျှင်... ကျွန်မလည်း လက်က နာရီကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး...

"သုတ ရောက်နေလောက်ပြီ ... သမီး သွားတော့မယ်နော်... ဖေဖေ စောင့်နေရရင် အားနာစရာကြီး..."

ပြောပြီး... ခပ်သွက်သွက်လေး ထွက်ခဲ့မိသည် ...။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့... ကျွန်မ ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ... သုတ ရောက်နေပြီ...။

ကျွန်မလည်း သုတ ဆိုင်ကယ်နောက် တက်ထိုင်လိုက်ပြီး...

"ရောက်နေတာ ကြာပြီလား..." မေးလိုက်သည် ...။

သုတက ကျွန်မကို ဆိုင်ကယ် ဦးထုပ်လေး... ကမ်းပေးပြီး... ဆိုင်ကယ် လီဗာ တင်လိုက်လျှင်... ကျွန်မလည်း ... အိမ်ပေါက်ဝကနေ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ဖေဖေကို လက်ပြနုတ်ဆက် လိုက်သည် ...။

ကျောင်းမရောက်ခင်... သုတက...

"လရိပ်... နေခြည် နင့်ကို စောင့်နေလိမ့်မယ်... သူနဲ့ နင် မေဂျာတူတော့ အဆင်ပြေမှာ ပါ... ငါစိတ်တော့ မချဘူးဟာ... နင်နဲ့ မေဂျာ မတူလို့ သာ..." ပြောတော့ ... ကျွန်မ ရယ်ချင်သွားသည် ...။

နေခြည်နဲ့ သုတဆိုတာ... ကျွန်မနဲ့ ငယ်ငယ်လေးထဲက သူငယ်ချင်းတွေ...။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှုကြောင့် သုတတို့နဲ့ အဆက်သွယ် ပြတ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

မေမေ ပြောစကား အရ ... စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ တဲ့ ။ တကယ်တော့... ကျွန်မ စိတ်ထဲ သိနေတာက မေမေ ဖေဖေကို လုံးဝ မချစ်လို့ ပါ...။ ခုချိန်မှာ ကျွန်မကို လိုအပ်နေတာက... ဖေဖေ...။ မေမေ နောက် အိမ်ထောင်ပြုတော့... တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေတဲ့ ဖေဖေဆီ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ...။

ကျောင်းရောက်လျှင်... နေခြည်က... ကျွန်မကို... တွေ့တာနှင့် ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာသည် ...။ ပြီးတော့... ကျွန်မကို အံ့သြတဆုံး ကြည့်ပြီး...

"လရိပ်ချို နင်တော့... ကျောင်းမှာ cele ဖြစ်ဦးမယ်... သိလား... ကြည့်စမ်း လှလာလိုက်တာ... 5 နှစ် အတွင်းကို..." လို့ ပြောတော့... သုတက အသံ မထွက်အောင် ကျိတ်ရယ်သည် ...။

ကျွန်မလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ နေခြည်ကို ရယ်ပြီး ကြည့်နေ
တော့... သုတက ...

"လရိပ် သတိသာထား... နေခြည်က မူမှန်တာ မဟုတ်ဘူး ... နင့်ကို..
. ခွက်ချင် ခွက်နေမှာ ..."

ပြောတော့... ကျွန်မ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ... အားရပါးရ ရယ်ချလိုက်မိ
သည် ...။ ကျောင်းသား ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲလေ... သိပ်ကို ဖြူစင်ပြီး...
ပျော်ရွှင်ဖို့ ကောင်းတာ...။

ကျွန်မရဲ့ ... အနာဂတ်ဟာ... တစ်နေ့... ဒီကျောင်းတော်ကြီးမှာ ... တ
စ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲ နိုင်တယ်... ဆိုတာ... ဘယ်သူက ကြိုသိမှာ လဲ...။

အနာဂတ် ကြိုမြင်နိုင်တဲ့ ... အာရုံ... ခုချိန်ကတည်းက ရှိနေခဲ့ရင်...

သုတ သူ့အခန်းပြန်တော့... ကျွန်မနဲ့ နေခြည်လည်း ... ကိုယ့်စာသင်
ခန်းကို ဝင်ခဲ့ကြသည် ...။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ဝက်မှ ပြောင်းလာတဲ့ ကျွန်မကို ကျောင်းသူ အ
သစ်ဆိုတာ... အခန်းထဲက လူတွေ သတိထားမိမှာ ပဲလေ...။

အတန်းဖော် တချို့ရဲ့ ကြည့်ကွက် ကြည့်ကွက်... အကြည့်တွေ...။
ခန်းခန့် စနေတဲ့ ကောင်လေး တချို့ရဲ့ စကားသံတွေ... အမူအရာတွေက
ကျွန်မကို အနေကျပ်စေတာ... အမှန်ပါ...။ နေခြည်ကတော့... ကျွန်မ နေ

ရမခက်အောင်... အာရုံလွှဲပြီး... စကားတွေ ပြောပေးရှာသည် ...။

ထိုစဉ်...

ကျောင်းသူ တစ်ယောက်မှ ...

"စူးရှတို့ အဖွဲ့ လာပြီ..."

လို့ အသံပေးလိုက်လျှင်... အခန်းထဲက ကောင်မလေးတွေ သာမက ကောင်လေး တချို့ပါ... စာသင်ခန်းရှေ့ ဖြတ်သွားသော... သူတို့ အဖွဲ့ကို တမေ့တမော လိုက်ကြည့် နေကြသည် ...။ ကျွန်မလည်း ... နေခြည်အနား အသာကပ်ပြီး...

"နေခြည်... အဲဒါ ဘယ်သူတွေလဲ... သူတို့ က ဘယ်သူတွေမို့ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေကြတာ..." လို့ ပြောတော့ ... နေခြည်က ပြုံးစိစိကြီး လုပ်နေသည် ...။

ပြီးတော့... ကောင်လေး တစ်ယောက်ကို လက်ညှိုး ထိုးလိုက်ပြီး...

"သူနာမည်က... စူးရှတဲ့ ... ငါတို့ မေဂျာက King... ခဏနေ အခန်းထဲ ဝင်ထိုင်လိမ့်မယ်... အခန်းထဲက မိန်းမတွေ ရွှစိတက် နေလိမ့်မယ်..."

လို့ ပြောတော့... ကျွန်မ ပါးစပ်ကို အသာပိတ်ပြီး အသံ မထွက်အောင် ကျိတ်ရယ် လိုက်သည် ...။

ကျွန်မက...

"အဲဒီလောက်တောင် ပဲလား..."

လို့ ပြောတော့ ... နေခြည်က ကျေနပ်သံကြီးနဲ့ ...

"ဟုတ်တယ်... သူနဲ့ ယှဉ်တွဲလာတဲ့ ကောင်မလေးက သူ့အစ်မ ဝမ်းကွဲ... ကဗျာတဲ့ ... နောက်က သူ့ညီမ ဝမ်းကွဲ အတွဲ... ဟိုနောက်မှာ တစ်

ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့တာ... သူ့အစ်ကို ... ဒီကျောင်းမှာ တော့... သူတို့က အဖွဲ့က popular ဖြစ်တယ်ပေါ့..."

ပြောတော့... ကျွန်မလည်း ... ဪ ... ဆိုပြီး... သူတို့ကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ကျွန်မတို့ အခန်းထဲ စူးရှဆိုတဲ့ ကောင်လေး... ဝင်လာလျှင်ပဲ... အခန်းထဲက ကောင်မလေးတွေ... အမူအရာ ပျက်နေကြသည် ...။ နှုတ်ခမ်းနီ ကောက်ဆိုးတဲ့ သူက ဆိုး... မှန်ကြည့်တဲ့ သူက ကြည့်နဲ့ ... အလုပ်ရှုပ်နေကြသည် ...။ အဆိုးဆုံးက... စူးရှ မလာခင် အလှပြင်ပြီးသား ဖြစ်နေတဲ့ တချို့ ကောင်မလေးရဲ့ အမူအရာတွေ...။

ကောင်မလေး တစ်ယောက်က...

"စူးရှ ဒီဘက် ထိုင်လေ... မူယာနေရာ ဦးပေးထားတယ်..."တဲ့ ...။

ဟိုက လှည့်ပင်မကြည့်... မကြားသလိုပင်...။

ထိုအခါ...

အတန်းထဲ... သို့လော သို့လော အပြောတွေကြောင့်... ကောင်မလေးလည်း တော်တော် ရှက်သွားပုံ ရသည် ...။ ကောင်မလေးလည်း မျက်နှာပျက်ကာ... စူးရှ ပခုံးကို တမင် ဝင်တိုက်ပြီး... အခန်းပြင်သို့ ... ထွက်သွားသည် ...။

စူးရှကတော့... ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့် အမူအရာဖြင့်...

အတန်းထဲ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ကာ... ကျွန်မ ဘေးနားက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ...။

မကြာခင်... ဆရာ ဝင် လာပြီး... စာသင်ချိန်တွင် ကျွန်မ စိတ်ထဲ မ
 လုံသလို ဖြစ်လာသည် ... တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်
 နေသလို... ပြင်းပြင်းရှုရှု... ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့ ... ရေမွှေးအနံ့ကြောင့် ကျွန်
 မလည်း ဘာရယ်မဟုတ် ဘေးကို လှည့်ကြည့် မိလျှင်... သူ့ရဲ့ စူးစူးရဲရဲ မျ
 က်လုံးတွေနဲ့ ဆုံသွားသည် ...။

တဒဂံတော့ သူ့ကို စိုက်ကြည့် နေမိတာတော့... အမှန်ပါ... ကောင်မ
 လေးတွေ သည်းသည်းလှုပ်မယ် ဆိုလည်း ... ဖြစ်နိုင်စရာပေါ့...။

သူ့ရဲ့ ဖြူဆွတ်နေတဲ့ အသားအရေ... နီရဲနေတဲ့ နှုတ်ခမ်း... သေသပ်
 ပုံကျနေတဲ့ ဆံပင် ပုံစံ... အရပ်အမောင်း... ကိုယ်နေဟန်ထားက အစ ဆွဲ
 ဆောင်မှု ရှိလွန်းသည် ...။

သူ့ကို ကြည့်နေသည့်... တစ်ခဏ အတွင်းမှာ ပင်... အသက်ရှူ ကျပ်
 သွားသလို... ကျွန်မ မနေတတ်စွာပင် တစ်ဖက်ကို လှည့်လိုက်သည် ...။

စိတ်ထဲမှာ လည်း ... သူ ကျွန်မကို သေချာ စိုက်ကြည့်နေဆဲ ဆိုတာ
 အလိုလို သိနေသည် ။ သေချာတာတော့... သူ ကျွန်မကို တစ်ခုခု ပြောဖို့
 ... ကြိုးစားနေတာပါ...။

ကျွန်မလည်း ... အားယူပြီး ဘာလဲ ဆိုသည့်... သဘောမျိုးဖြင့်...
 အကြည့်... သူက တစ်ခုခုကို အာရုံစိုက်ကာ... အနံ့ရနေသလို...။

ကျွန်မ ကြည့်တာကို မြင်တာနှင့် ... နှာခေါင်းပိတ်ကာ တစ်ဖက် လှ
 ည့်သွားသည် ...။ ဘာအချိုးပါလိမ့်... စိတ်ထဲ အောင့်သက်သက်တော့ ဖြ
 စ်သွားသည် ...။ ချက်ချင်း ကျွန်မလည်း ... ဘေးဘီဝေပြီး အဖြေကို အ

သည်းအသန် ရှာဖွေနေမိသည် ...။ ချွတ်ထားတဲ့ ... အပေါ်ဝတ် အနွေးထည်က အစ... ကောက်နမ်းကြည့်ပြီး... သူ့ကို တစ်ချက် ပြန်ကြည့်လိုက်လျှင်... သူက ကျွန်မကို အားနာသလို ပြုံးပြရင်း...

"Fri က အဖြူရောင်ကို ကြိုက်တယ်မလား... "တဲ့ ...။

ကျွန်မလည်း မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်လိုက်ပြီး...

"ပန်းရောင်ပဲ ကြိုက်တာ... "

ပြောတော့...

"အဲဒါဆို အစားအစာထဲမှာ ဟမ်ဘာကာ ကြိုက်တယ် ဆိုပါတော့..."

ကျွန်မ ရယ်ချင်သွားသည် ...။ အဆက်အစပ်မရှိ ဘာတွေ လာမေးနေပါလိမ့်...။ စိတ်ထဲ သူ စကား လာပြောတာပဲ ပျော်နေမိသလို...။

"ဟင့်အင်း... လရိပ် ရေခဲမုန့်ပဲ ကြိုက်တာ ... ဘာဖြစ်လို့ မေးတာပါလိမ့်..."

ပြောတော့... သူက ပါးချိုင့်လေး နှစ်ဖက်ကို ပေါ်အောင် ရယ်လိုက်တာ... ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်ပြီး...

"sorryနော် ကျွန်တော်နဲ့ အကြိုက်ချင်း တူမလားလို့ ..." တဲ့ ...။

ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာလေးနဲ့ ... ဘာကြောင့်ရယ် မသိ... မသိမသာ ရင်ခုန်မိ သွားသည် ...။ စိတ်ထဲမှာ လည်း တစ်ခုခုကို ကျေနပ်နေသလို... သဘောမကျတာ တစ်ခုက စောနက သူ့ရဲ့ အပြုအမူကိုပါ...။

ကျွန်မလေ... သူ့ရဲ့ အပြုံးကို မြင်ရင်... အရာအားလုံးကို... မေ့သွားခဲ့ပြီး...

အတန်းချိန် ပြီးတာနဲ့ ... အပြင်ထွက်ကာ ကျွန်မနဲ့ နေခြည်လည်း သုတကို စောင့်နေကြသည် ...။

ကျွန်မလည်း ... လက်က နာရီကို... ငုံ့အကြည့်...

"အချိန်ရရင် ကန်တင်း ကျွန်တော်တို့ နဲ့ ... လိုက်ခဲ့ပါလား..."

ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်တော့... စူးရှ...။

သူ့ရဲ့ ညှို့ဓာတ်ပြင်းတဲ့ မျက်ဝန်းအစုံနဲ့ ... ကျွန်မကို သေချာ စိုက်ကြည့်နေတာပါ...။ နေခြည်က ဣန္ဒြေမရစွာ... ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့်... စူးရှကို ကြည့်နေတာ မြင်လျှင်... ကျွန်မလည်း ခါးကို မသိမသာ ဆွဲဆိတ်ပြီး...

"ဟိုလေ... လရိပ်တို့ မလိုက်တော့ဘူး... သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို စောင့်နေလို့ ..."

ပြောတော့... သူက ပါးချိုင့်လေးတွေ ပေါ်နေအောင် ပြုံးပြ ပြန်သည် ... စွဲမက်သွားစေမယ့်... အပြုံးမျိုး...။

"အဲဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန်မှ တွေ့ကြတာပေါ့... ကျူတိုရီရယ် ရှိတယ်နော်... မမေ့နဲ့ ဦး..."

ပြောပြီး... ထွက်သွားလျှင်... နေခြည်က ကျွန်မ ကျောကုန်းကို ဘုန်းခနဲ ချလိုက်ပြီး...

"လရိပ် ငါတော့ ရူးလို့ သေတော့မှာ ပဲ... ချောလိုက်တာ... စူးရှရယ်..

."

ပြောပြီး... ခုန်ပေါက်နေသည် ...။

ကျွန်မလည်း ...

"အမလေး ငါ့ကျောကုန်းလည်း ပေါက်ထွက် သွားဦးမယ်... နေခြည်ရေ... အဖြစ်သည်း မနေနဲ့ ... နည်းနည်းပါးပါး ထိန်းဦး... ရှင်က မိန်းကလေး..." လို့ ... ကျွန်မလည်း မျက်နှာလေး စူပုပ်ပြီး ပြောမိလိုက်သည်။

။

စိတ်ထဲမှာ လည်း ... သူ့ကို တခြား မိန်းကလေး တစ်ဦး ဖြစ်သည့်... နေခြည် စိတ်ဝင်စားတာ ကိုပင် မကြိုက်သလို... လရိပ် သူ့ကို... သဝန်တို့နေတာ များ လား...။

ဟူး ...

ဘာတွေ တွေးနေမိပါလိမ့်... သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးချလိုက်မိသည် ..
။

ထိုစဉ်...

ကျွန်မရဲ့ မျက်လုံးအစုံကို... နူးညံ့တဲ့ လက်တစ်စုံက နောက်ကနေ အသာပိတ်ထားခြင်း ခံလိုက်လျှင်... တစ်ချက် ပြုံးလိုက်မိသည် ...။

"သုတ ရောက်နေပြီလား..."

ပြောရင်း... ပိတ်ထားတဲ့ လက်ကို ခပ်ဖွဖွလေး ဆွဲဖယ်လိုက်တော့... ဟက်ခနဲ ရယ်သံနဲ့ အတူ... သုတက သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်အောင်... ကျွန်မ ပခုံးကို ဆွဲယူလိုက်သည် ...။

"မှတ်မိတယ်ပေါ့..." တဲ့ ...။

မမှတ်မိစရာလား... ငယ်ငယ်ထဲက ခင်လာတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်

ယောက်... ဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ...။

သုတရယ်... နင်နဲ့ သာဆို... ငါ အမြဲတမ်း ပျော်ရွှင်ရမယ် ဆိုတာ...
သိနေရက်နဲ့ ... ကျွန်မလည်း ... နှုတ်ခမ်းကို မခိုတရိုလေး မဲ့လိုက်ပြီး...

"ဪ... အင်း အင်း နင်နဲ့ ငါနဲ့ က ခုမှ သိတာ ဆိုတော့... ငါက ဒီ
နေ့မှ ကျောင်းပြောင်း လာတာ ငါ့မှာ ... နင့်လောက် ရင်းနှီးတဲ့ သူ
မရှိပါဘူးနော်..." ပြောတော့ ...

နေခြည်က...

"ဟုတ်တယ် သုတရေ... လရိပ်က... ခုမှ ပြောင်းလာတာ ခုချိန်ထိ
တော့ နင့်လောက် ရင်းနှီးတဲ့ သူ မရှိဘူး... နောက်များ ဆိုရင်တော့ ...
အဟမ်း" လို့ ဝင်နောက်လျှင်... သုတ... စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ...

"ဟာ... ပြောစမ်းပါဦး... ဘာတွေများ ထူးခြားလဲလို့ ..."

ရယ်ကျဲကျဲ ပြောလိုက်သည် ... ကျွန်မလည်း နေခြည်ကို မျက်စောင်း
ခဲ့ကြည့်လျှင်... နေခြည်က... ကျေနပ်တဲ့ ရုပ်ကြီးနဲ့ ...

"ပြောရင် ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး ... ငါတို့ မေဂျာက... စူးရှလေ... လရိပ်
ကို ... စိတ်ဝင်စားနေလား မသိ... လရိပ်ကလည်း ... အဟက် ..."

ပြောရင်း ရယ်တော့... သုတ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည် ...။

"အာ... ပေါက်ကရ..."

ကျွန်မကသာ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ပြောနေတာ... သုတ မျက်နှာ အရမ်း
ပျက်နေသည် ...။

ဒါကို အလိုက်မသိစွာ နေခြည်က ကျွန်မကို စနေလျှင်... သုတက ကျွန်
မ မျက်နှာကို လေးနက်စွာ ကြည့်ပြီး...

"လရိပ် နှင် Twilight ကား ကြည့်ဖူးလား..." တဲ့ ...။

ကျွန်မလည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ...

"အင်း... ကြည့်ဖူးတယ်လေ... ဘာလို့ ..." ဆိုတော့... သုတ သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာ ခိုးချတာ တွေ့လိုက်ရသည် ...။

ကျွန်မလည်း နားမလည်သလို သုတကို စိုက်ကြည့်နေလျှင်...

"အဲဒီ ဇာတ်ကားထဲကလို Vampire ဆိုတာ... တကယ် ရှိနေတယ် ဆိုရင်ရော..." တဲ့ ...။

ကျွန်မ ကျောရိုးတစ်လျှောက် အေးစိမ့်သွားပြီး အမျိုးအမည် မသိတဲ့ ဝေဒနာ တစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည် ...။

စိတ်ထဲ... တစ်ယောက်ယောက်က စိုက်ကြည့်နေသလို ခံစားရပြီး နောက်ကျော မလုံသလို... လေတစ်ချက် အဝေ့ ကျွန်မ ဆံပင်တွေ... လွင့်ပြီး... လေဟာနယ်ထဲ ရောက်သွား သလို... ကျွန်မလည်း နောက်ကို ကြည့်ပြီး... အမှတ်မထင် နှုတ်ခမ်းကနေ ...

"Vampire..."
